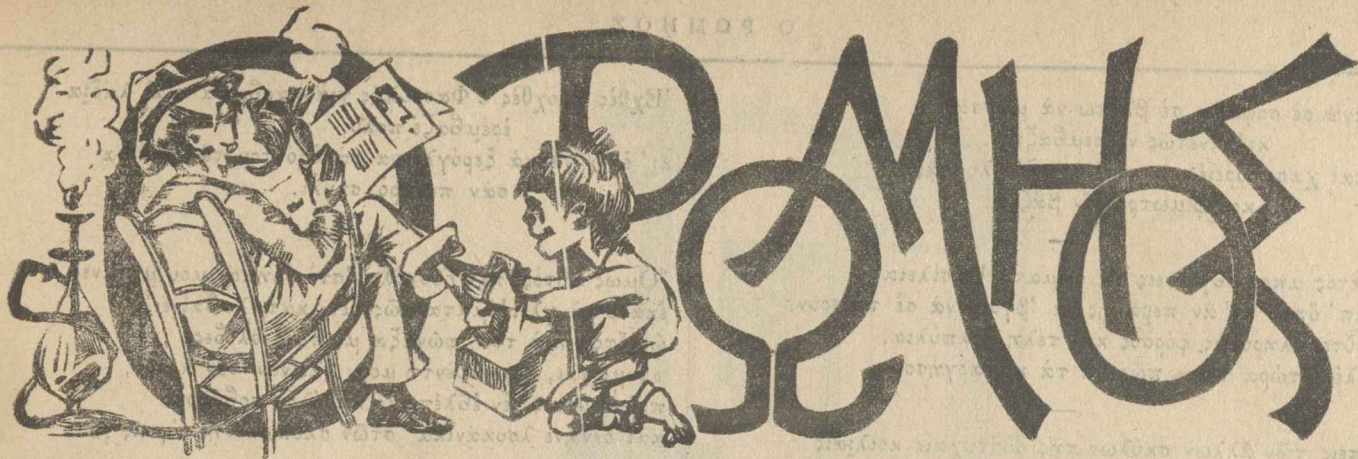

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννενήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσια
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Γὼν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅκτῳ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου δεκάτη,
πατινάδα σκυλίου ἑστὸ Παλάτι.

Ποῦντος τετρακόσια κι' ἐνενήντ' ἀκόμα,
γιὰ παρακρατήσεις λείει κάθε στόμα.

**Κι' ἓνας σκύλος πατριώτης
κάνει σερενάδα πρῶτης.**

(Γιὰ τὸ Παλάτι ξεκινᾷ κι' ὁ Γκιούλ τοῦ Φασουλῆ
καὶ πρὸς τὸν Μῶψ τοῦ Βασιλεῖς λυπητερὰ μιλεῖ.)

Α'.

Γκι. — Ἦλθαν τ' ἀφεντικά μου ἑστὸ περασμένο φύλλο
νὰ κάνουν πατινάδες ἑστὸν πρῶτο μας ἀφέντη,
μὰ ἔχασαν νὰ πάρουν· ἐμὲ τὸν δόλιο σκύλο
νὰ ξανασάνω κάπως ρε κείνων τῶν τὸ γλέντι.

Μὰ σήμερ μονάχος ξεκίνησα κι' ἐγὼ
ἐν καὶ μ' αὐτὸ τὸ κρὺο ξυλιάζω καὶ ριγῶ,
κι' ἦλθα νὰ τραγουδήσω τὸ τακτικὸ τροπᾶρι
χωρὶς τ' ἀφεντικά μου νὰ πάρουνε χαμπάρι.

Σκυφτὸς καὶ ζαρωμένος κι' ὁ Γκιούλ τοῦ Φασουλῆ
γαῦ γαῦ εἰς τὸ Παλάτι φωνάζει κι' ὠμένα...
κι' ὁ Κάϊν ἐὰν εἶχε καμμιὰ φορὰ σκυλί
δὲν θ' ἔτρεμε ποτὲ τοῦ κι' ἐκείνου σὺν κι' ἐμένα.

Ὡ Μῶψ χαριτωμένε, σκυλί Βασιλικό,
ποῦ τρῶς μὲς ἑστὸ Παλάτι,
ἔδρα νὰ ἔδῃς κι' ἐμένα τὸν Γκιούλ τὸν νηστικό,
τὸν σκύλο τὸν σακάτη.

Τὸ τέλος τὸ μοιραῖον κι' ἐμένα περιμένει,
ἑστὰς φλέβας μου δὲν ἔχω μὴτ' αἵματος ρανίδα,
μου λένε τὸνομά μου τὸ ρόδον πῶς σημαίνει,
πλὴν μάθε πῶς δὲν εἶμαι μὴδὲ παληοτσουκνίδα.

Χαρὰ ἑστὴν γενεά σου, χαρὰ ἑστὸ ριζικό σου!...
ἑσένα σὲ ποτίζουν μ' ὀλόχρυσα ποτήρια,
ὅλο καὶ ταξειδεύεις μὲ τὸν ἀφεντικό σου
καὶ βλέπεις γάμους Τσάρων καὶ τόσα πανηγύρια.

Ἀπ' ὅλους ἀγαπιέσαι, ἀπ' ὅλους ἐκτιμᾷσαι,
σκεπάζεσαι μὲ γούναις, σὲ πούπουλα κοιμάσαι,
καὶ τρέφεις μὲ κόταις, μὲ φάσαις καὶ καπὸνιά,
χωρὶς νὰ σὲ σκοτίζουν τῶν δαγιστῶν κουπόνια.

Γιὰ κόκκαλα δὲν τρέχεις ἑστὸς δρόμους — τί χαρὰ σου! —
σοῦζα μ' μπροστὰ σου στέκουν εἰς ὅ,τι κι' ἀνζητήσης,
καὶ σὺ μαζί των παίζεις κουνώντας τὴν οὐρά σου,
χωρὶς ν' ἀναστενάζεις γιὰ τὰς παρακρατήσεις.

Τρυφερὴ ἡμέρα νύκτα ἑστὼν Αὐλικῶν τὰ χάδια,
ἡ γλῶσσα των γιὰ σένα βουτεῖται μὲς ἑστὸ μέλι,
τὰ μαγειρεῖα ποτὲ σου δὲν τὰ κυττάζεις ἄδεια
κι' ἐν ἀνέβῃ τὸ φράγκο πεντάρα δὲν σὲ μέλει.

Ἀπάνω σὲ σοφάδες σὲ βλέπω νὰ μασσᾷς
κι' ἀνέτως νὰ ρεμβάζεις...
ὄλο καὶ χασμουρείσαι, ποτέ σου δὲν λυσσᾷς,
καὶ φίμωτρο δὲν βάζεις.

Ποζάτος μπεινοβγαίνει εἰς δώματα Βασίλεια
κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσης θὰ βγοῦν νὰ σὲ ταῖσουν,
κι' οὔτε πληρόνεις φόρους καὶ τέλη διαπύλια,
ποῦ λένε τώρα τώρα πῶς θὰ τὰ καταργήσουν.

Βλέπεις τῶν ἄλλων σκύλων τῆς δύστυχαις κοιλιᾷς
καὶ πρὸ πολὺ ξαπλόνεις τὰ τέσσερα ποδάρια,
καὶ τόσαις ἔχουν πάντα μὲς ὅττην Αὐλὴ δουλειᾷς,
ποῦ μήτε τὰ σκυλιά των δὲν βάζουν ὅττην ἀγγάρεια.

Μὲ κυνικὰ βρισίδια ποτέ δὲν σὲ λυποῦν
καὶ γιὰ τὸ γαύγισμά σου ποτέ δὲν σὲ κτυπᾶνε,
κι' ἀπόρτ ἀπόρτ θ' ἀκούσης μονάχα νὰ σοῦ 'ποῦν
σάν τύχη ὅτ' ἀνῆγι τῆς Ἀλεποῦς νὰ πᾶνε.

Κι' ἂν παραφᾶς μιὰ μέρα κι' εὐκοίλιος γενῆς
καὶ μαγαρίσης κάπου,
γι' αὐτὸ τὸ ρεζίλικι δὲν θγάξει γρὺ κανεὶς
καὶ δὲν σοῦ λέγει «ντράπου».

Ἄχ! πῶς καλοπερνᾶνε κι' οἱ σκύλοι ὅτ' Παλάτια
καὶ πῶς γι' αὐτοὺς ζηλεύουν σκυλιὰ τουρλοῦ τουρλοῦ...
γιὰ κύττα, Μάωψ, τριγύρω... σὲ τρῶνε μὲ τὰ μάτια
ἢ σκύλαις ἢ βαρβάταις τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ.

Καὶ σὺ σὺ σκύλος πρώτης τῆς ἔχεις ὄλαις σκλάβαις
αὐταῖς τῆς ἐργολάβαις,
κι' ὅταν δὲν σοῦ γουστάρη καμμία ἐργολάβαις
τῆς λὲς μὲ πόζα «τράβα».

Μὰ ῥώτησε κι' ἐμένα τὸν Γκιούλ τὸν κοκκαλιάρη,
ὅπου τάφεντικὸ μου μιὰ μπῶκ' ἂν τοῦ γυρέψω
ἐκεῖνος μὲ χορταίνει μὲ δυνατὸ στηλιάρι
κι' ἀλύπητα μ' ἀφίνει σὲ μιὰ γωνιά νὰ ρέψω.

Κι' ὅταν ἡ κάθε σκύλα μὲ βλέπη ἄχαμνὸ
καὶ σκέλεθρο γυμνὸ,
τῇ ράχη της γυρίζει μὲ πάσο καὶ μὲ νάζι
κι' ἀμέσως «οὔστ τοῦ ὁρόμου ψωρόσκυλο» φωνάζει.

Ἄλλ' ὅμως κι' ἂν ἡ σκύλα τῇ ράχη δὲν μοῦ στρέφῃ
ἐγὼ γιὰ κόρτε σκύλας δὲν ἔχω διόλου κέφι,
κι' ἀπ' τῆς συγκαῖς λιγούραις καὶ τῆς ἀνατριχίλαις
δὲν μοῦ μινε κουράγιο νὰ κυνηγῶ τῆς σκύλαις.

B.

Μὲ τῆς στεγνῆς μου τῆς φωνῆς τὴν στυγερὴ βραχνάδα
ἤλθα νὰ κάνω καὶ γιὰ σὲ μιὰ σκυλοπατινάδα,
κι' ἔδωκα λιγάκι νὰ μὲ ὀρᾷς προτοῦ νὰ τὰ τσιτώσω
χωρὶς κουδοῦνι ὅτ' ἀλαμὸ, χωρὶς καμμία χάντρα...
καλὰ τὸ λὲν πῶς τίποτα δὲν φηγουράει τόσο
παρ' ἄνθρωπος ἀπὸ γενεῖα καὶ σκύλος ἀπὸ μάντρα.

Ἐχθὲς προχθὲς ὁ Φασουλῆς γιὰ κάρβουνα καὶ λάδια
ἐρέμβαζε πολὺ,
κι' ἐγὼ γλυκὰ ξερόγλειφα τὰ ὁρῶ του τὰ ξεράδια
σάν πονηρὸ σκυλί.

Ὅμως αὐτὸς, ποῦ δύσκολα ὅτ' ὀνῆμά μου μπαίνει,
ἔκανε τὰ γλειψίματα πῶς δὲν καταλαβαίνει,
ὡς ὅπου πιά τοῦ φώναξα μὲ τόνο θλιβερό:
»θυμᾶσαι, κύρ ἀφέντη μου, ἐκεῖνον τὸν καιρὸ,
ποῦ μούραις δὲν ἐβλέπαμε καθόλου σοβαρεῖς
καὶ δένανε λουκάνικα ὅτ' ὅλων τῆς οὔραις ;»

»Θυμᾶμαι, μούπε, σκύλε μου καὶ θῦμα μαύρης μοίρας,
τότε κι' ἀφέντης καὶ σκυλὶ ἐπάχαινε σάν χοῖρος,
μὰ τότε σὺν καὶ σήμερα δὲν εἶχαμε Σωτήρας,
ἀλλ' οὔτ' ἐμὲ δὲν μ' ἔλεγαν ἱππότην τοῦ Σωτήρος.

»Ἀδύνατον νὰ προσκυνῆς Θεὸν καὶ Μαμμωνᾶ
καὶ κάθε κράτος, σκύλε μου, ἢ πρέπει νὰ πεινᾷ
κι' ἓνα Σωτήρα νάχη,
ἢ πρέπει δίχως φωτεινὴν Σωτήρος ὀπτασίαν
μὲ περισσεύματα σωστὰ καὶ μὲ τροφὴν πλουσίαν
νὰ τρέφῃ τὸ στομάχι.

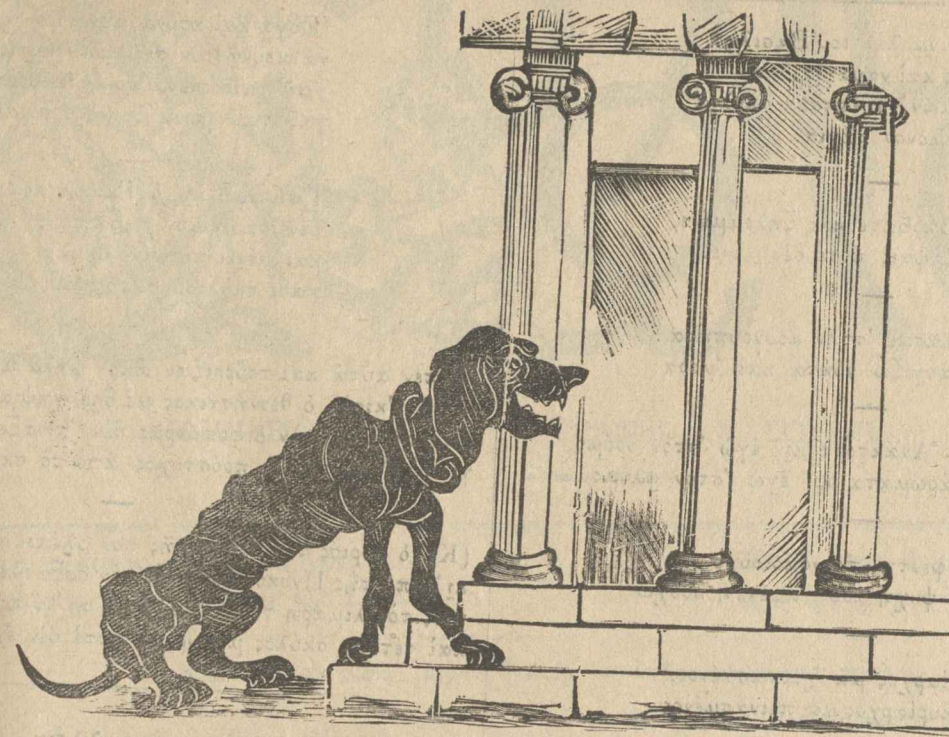
»Κι' ἂν κλαίω κάποτε κι' ἐγὼ μὲ Γκραβχαρίτη λύρα
γιὰ τὸν ντουνητὸν τὸν ψευτή,
μὰ δὲν ἔμπορεῖς νὰ καλοτρῶς καὶ νάχης καὶ Σωτήρα
γιὰτὶ πολὺ σοῦ πέφτει.

»Ὡ γέννημα τρισάθλιον ἐλεεινῆς μητρός,
δὲν ἐπιτρέπει εὐκολὰ τὸ Σύνταγμα νὰ τρῶς,
κι' ἂς λείψουν τὰ γλειψίματα καὶ τὰ πολλὰ σου χάδια,
ὅλα τὰ νοιώθω, σκύλε μου, καὶ τὰ καταλαβαίνω,
μὰ τάπαντὰ μας σήμερα θὰ γίνουν παξιμάδια
καὶ μ' ἔμαθε τὸ Σύνταγμα εἰς ὅλα νὰ σωπαίνω.

»Δὲν βλέπεις τῶν ρητόρων μας τὰ τόσα ξεσθερώματα,
καὶ δὲν ἀκούς κι' οἱ Πύργιοι πῶς σηκώθηκαν τώρα
καὶ γράφουν ὅτ' ὁ Πρωθυπουργὸ πῶς ἔχουν γίνε πτώμα
καὶ νὰ τοὺς στείλῃ γρήγορα καμμία νεκροφόρα ;

»Δὲν ξέρεις πῶς ὅτ' ὁ Σάλωνα δὲν σφάζονται κριάρια
καὶ ὅτ' ὁ Σωτήρα τὴν ποδιά πῶς ληόνουν παλληκάρια,
ὅτι κι' ἡ παρακρατήσις, ποῦ λίσσαζε τὰ πλήθη,
ἦταν μιὰ φούσκα κι' ἔσκασε, καπνὸς καὶ διελύθη,
κι' ὁ Κρεστενίτης ὅτ' ὁ Βουλὴ σὺν πρὶν δὲν θὰ πηγαίῃ
κι' ἔμειναν ὅλοι κουζουλοὶ καὶ παρακρατημένοι ;

»Δὲν ξέρεις πῶς αἱ σχέσεις μας δὲν εἶναι ὁμαλὰ
μαζί μὲ τὰ χασάπικα, βρὲ σκύλε μου χαλὲ ;
δὲν βλέπεις καὶ τὴν Φασουλὴ πῶς δὲν φορεῖ λαχούρια
κι' οὔτε ποδόγυρο μακρὺ νὰ σέρνῃ κάθε φρόκαλο,
καὶ μόνον ὅταν ἔρχεται Πανσέληνος καινούρια
ὀλίγο κρέας βλέπομε, κι' αὐτὸ πετᾷ καὶ κοκκαλο ;

»Καὶ δὲν ἀκούς πῶς ὅτ' οὗτοι Ρωμηοὺς προλέγουν τόσοι μάγοι
πῶς θέλοντας μὴ θέλοντας θὰ γίνουν φυτοφάγοι,
καὶ μάθε, σκύλε μου, καὶ σὺ νὰ τρῶς μονάχα χόρτο,
ἄλλοιως, καῦμένε, μόρτο.

»Καὶ δὲν κυττᾷς πῶς ἐσφίξε καὶ τὸν Σωτήρα βία
ἐκεῖνον τὸν συμβιβασμὸν νὰ κάμῃ τὸν σωτήριον,
καὶ δὲν θυμᾶσαι, σκύλε μου, τὸν σκύλο τοῦ Τωβία,
ὅπου τὸν ὁρμόν ἐδειχνε εἰς τὸν τυφλὸν τοῦ κυρίου ;

»Ἄλλ' ὅταν καὶ τῶν δύο μας τὰ μάτια τὰ στραβά
ἡ πείνα τοῦ Ρωμαϊκοῦ στραβώσῃ πρὸ πολὺ,
γιὰ πῆς μου ποῖος στραβούλιακας τὸν ἄλλον θὰ τραβᾷ ;
ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη του, ἢ τοῦτος τὸ σκυλί ;»

Καὶ τότε τοῦπα θλιβερά : παραίτησε τὰ λόγια
κι' ἂν μὲ λυπᾶσαι δῶσε με τοῦλάχιστον ὅτ' ὀνῆμά μου.
Ἄς πᾶν κι' ἓνα μπόσαικο σκυλὶ γιὰ τὴν πατρίδα,
ἂς σπᾶν ὅτ' ὁ κεφάλι μου τὸ πρὸ χοντρὸ ματσούκι,
ἄλλοιως ἀπὸ τὸ κρέας σου θὰ πάρω μιὰ μερίδα
καὶ θέλοντας μὴ θέλοντας θὰ πᾶς εἰς τὸν Παμπούκη.»

Κι' ἐκεῖνος μοῦπε : «κάθισε, παληόσκυλο, ὅτ' ὀνῆμά μου,
δὲν θὰ βαστάξω νὰ σὲ δῶ ὅτ' ὀνῆμά μου τὴν ἀπόχη.»
Καὶ τοῦ ξανάπα : «κύριε κι' ἀφέντη Φασουλῆ,
δὲν βλέπεις τὴν κατάντια σου, μὰ θέλεις καὶ σκυλί ;»

Γ.

Ἄλλα σκυλιὰ σὺν βλέπω ἐκεῖ ποῦ τριγυρίζω
ὅτ' ἀκοκκαλα νὰ πέφτουν μὲ θράσος κυνικόν,
τὰ μάτια μου γουρλώνω καὶ μόνος ψιθυρίζω
πῶς εἶναι δίχως ἄλλο σκυλιὰ Τρικουπικόν.

Κατακαυμένη μάννα, γιατί δὲν ἦσαν στεῖρα ;
κλωτσιαῖς μοῦ δίνουν ὄλοι, μεγάλοι καὶ μικροί...
ἂς ἦσαν ἓνας σκύλος τῆς στρουγγας τοῦ Σωτήρα,
ἂς ἦσαν ἓν ὁ σκύλος τοῦ Βουλευτοῦ Μακρῆ.

Προχθὲς σὲ μιὰ μάντρα σκυλιὰ καλοθερμεμένα
καμπόσα κοκκαλάκια ξερόγλειφον κοινά,
μοῦ δίνετε, τοὺς εἶπα, μοῦ δίνετε κι' ἐμένα ;
δὲν δίνετε, μοῦ λένε, εἰς ὅποιον τσαμπουνᾷ.

Ὡ μάννα παληόσκυλα καὶ ράτσα ψωραλῆα
ἐμοῦ τοῦ φουκαρά...

Ὡ Μάωψ, μεγάλον ἔχεις ἀφέντη Βασίλεια
κι' ἐγὼ καλαμαρά,
ποῦ τὰ χαρτιά γεμίζει μὲ στίχους κυνικοὺς
καὶ σὺ καμαρωμένος γελᾷς σὺν τοῦς ἀκούς.

Ὡ Μάωψ χαριτωμένε, γλυκοκοιμῶ καὶ γλῆντα,
ἐσὺ καὶ τὸν Μυλλόρο ἀπὸ κοντὰ θαυμάζεις
ὅταν ὅτ' ὁ κύριός σου ἀρχίξῃ τὴν κουθέντα
κι' ὅλη του τὴν σοφία τὴν ἐπιδοκιμάζεις.

Ἄς εἰδῶ τί λείπει τοῦ Μεγαλειοτάτου...
κατήντησε Πυθίας μυστηριώδους τρίπους,
ἀλλὰ πολλοὶ μοῦ λένε μ' αὐτὰ τὰ μυστικά του
πῶς νέος Διογένης θὰ δώσῃ καὶ Μενίππου.

Μοῦ λένε γιὰ καμπόσους πῶς σπῆτι των θὰ γένῃ
κάθε παλὸν πιθάρι,
καὶ σπῆριτο δὲν θὰ βρίσκουν τοῦ παλαί Διογένη
ν' ἀνάψουν τὸ φανάρι.

Μου λένε πώς θά πάψουν νά λέν τοῦ Βασιλεῖα
φουρτούναις καὶ ναυάγια,
καὶ γιὰ τροφή 'στῶν δρόμων τὰ δέσποτα σκυλιὰ
θὰ ρίχνουν μόνον τᾶγια.

ὦ Μῶψ βαρβάτε καὶ ζηλεμμένε,
σέ σένα κλάψαις ποτὲ δὲν λένε.

Ἐσὺ κοιμάσαι 'στὴν κουνουπιέρα
κι' ἐγὼ γαυγίζω νύκτα καὶ ἡμέρα.

Ἐσὺ 'στ' Ἀνάκτορα κι' ἐγὼ 'στὸν δρόμο,
ἔσὺ 'στ' ἀρώματα κι' ἐγὼ 'στὸν φλόμο.

Ἐσὺ μ' ἀφέντη προνομοιοῦχο
κι' ἐγὼ—ψυχὴ μου! ἀφέντη πούχω!

Ἐσὺ κυρίαρχος μὰ χορτασμένος,
κι' ἐγὼ κυρίαρχος μὰ πεινασμένος.

Δ'.

Ὁ τάλας Γκιούλ ἀπηύδησε νὰ σέ παρακαλῇ,
ὦ κόσμημα καὶ καύχημα τῆς Αὐλικῆς παρέας,
μὰ μὴ τοῦ μύθου προσπαθῇς νὰ μοιᾶσῃς τὸ σκυλί,
ποῦ βάσταγε 'στὸ στόμα του ἓνα κομματι κρέας.

Καὶ μόλις σ' ἓναν ποταμὸ καὶ δεῦτερο κυττᾶ
μὲ μία σταματᾶ,
καὶ παραιτεῖ τάληθινὸ καὶ 'στὸ νερὸ σαλτάρει
τὸ ψεύτικο νὰ πάρῃ.

Ξέρω πικρὰ παράπονα τοῦ Γκιούλ πῶς δὲν ἀνέχεσαι,
πῶς πάντα μὲ περιφρονεῖς καὶ δὲν μὲ καταδέχεσαι,
μὰ δὴ λεπτὰ παραίτησε τὴν ζέστη τὴν πολλὴ
τῆς μαλακῆς σου κώχης,
καὶ 'πὲς σὰν τὸν ἀφέντη σου 'στὸ λαϊκὸ σκυλί
πῶς 'στὴν καρδίᾳ σου τῶχεις.

Ἐβγα 'λιγάκι νὰ μὲ 'δῇς, πρὶν φθάσουν κι' ἄλλοι σκυλοὶ
σὲ χρώματα ποικίλοι,
καὶ ρίξε, σέ παρακαλῶ, κανένα ξεροκόμματο
σ' ἐμένα τὸν ἄομματο.

Γιὰ πρόβαλε σιγὰ σιγὰ
νὰ 'δῇς φρικτὸ σκυλοκαυγᾶ.
καὶ πῶς τὸ χῶμα σκάβει
κάθε χαζὸ κουτάβι.

Δὲν κάνω πάσο ἀπ' ἐδῶ
ἂν τὸ μουτράκι σου δὲν 'δῶ,
κι' ἀπὸ γαῦ γαῦ θ' ἀντιλαλῇ
Λαός, Παλάτι καὶ Βουλὴ.

Ἐβγα καὶ κούνα τὴν οὐρὰ
νὰ κουνηθοῦν σκυλιῶν οὐραῖς,
γαῦ γαῦ φωνάζουν μιά φορά,
γαῦ γαῦ φωνάζουν δὴ ποταῖς.

Γαῦ γαῦ κι' ὁ Γκιούλ παραλαλεῖ,
δὲν παύει τὸν χαθᾶ του,
καὶ μένει ταπεινὸ σκυλί
κάθε σκυλιῶν βαρβάτου.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ τοῦρριξαν ἀπὸ 'ψηλὰ μιά φόλα,
κι' ὁ Γκιούλ ὁ θεονήστικος μὲ δὴλ χαψιαῖς τὴν τρώγει,
μὰ καὶ μ' αὐτὴν ὁ φουκαρᾶς δὲν 'τίναξε τὰ κῶλα
γιατ' εἶναι σκύλος πρόστυχος ἀπὸ τὸ σκυλογί).)

(Κι' ὁ κύριός του Φασουλῆς τὸν βλέπει καὶ τὰ χάνει
κι' ἀπ' τῆς Πνυκὸς ἐφώνησε τὸν δοξασμένο λόφο
πῶς τὸν λιμάρη του τὸν Γκιούλ κι' ἡ φόλα δὲν τὸν πιάει
καὶ τέτοιος σκύλος μπουρζοᾶ ποτὲ δὲν ἔχει ψόφο).

Ἡμερολόγιον τριελλῶν «Ρωμηός» καὶ «Σκρίπ» κι' ἄλλων πολλῶν

Ἄλλος εἰς τὸ μονάκριβο, ἐμπρὸς εἰς τὸ μαρμάριο,
ποῦ κρύβει πρᾶγμα μέσα του καὶ διαλεκτὸ καὶ μπόλια.
«Ρωμηός» καὶ «Σκρίπ»... ἐκεῖ πεζοὶ καὶ ποιηταὶ κοπιᾶ
καὶ τριχρωμὸν ἐξώφυλλον τοῦ Ἀθανασιάδη.
Νάτο τὸ κανακάρικο... σὲ 'λίγαις 'μέραις βγαίνει...
λεπτὰ πενήντα μοναχά... πῶ! πῶ! καὶ τί θὰ γένη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λίγο ἀπ' Ὅλα, δηλαδὴ καινούργο καλαντάρι,
Φιλαδελφείως γέννημα δαπάναις τοῦ Νοτάρη,
κομψό, σπιρτόζο, γελαστό, μὲ δυνατὰ ποιήματα,
μ' ἐξώφυλλο σπαρταριστὸ καὶ γελοιογραφήματα.
Πάρτε το τὸ θεότρελλο νὰ σᾶς περάσ' ἡ γρίνια...
μονάχα μὴ ψωροδραχμή... ἐφέτος ὅλο φτήνεια.

Ὁ λ' γὰ, φάρμακον στομάχου τοῦ γνωστοῦ Νικολαῖ
τοῦ πρωτεύοντος τῆς Σμύρνης οἰνοπνευματοποιοῦ,
εἰν' ἐφεύρεσις 'δική σου κι' ὅλο δύναμιν σου δίδει
καὶ τὴν πρόνοιαν δοξάζεις τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ.
Τὸ τιμοῦν Ἀσκληπιάδα, τὸ συσταίνου χημικοί,
μία στάλα του μονάχα εἶναι βάλαμον γλυκύ...
παύει κάθε δυσπεψία... τρῶς καὶ πίνει καὶ 'μπεῖ
καὶ χωνεύει μ' ὅλα τὰλλα καὶ τοὺς λόγους τῆς Βουλῆς.

Οἶγονε ματοποιεῖα τῆς Χαλκίδος ἡνωμένα
Γιάννη καὶ Φωμᾶ Χαλκούλια καὶ κυρίαν Σαμαρῆ...
τὸ κονιάκ δὲν ἔχει ταίρι, τὰ ποτὰ τὸν ἓνα κι' ἓνα,
κι' ὅποιος μπουφός δὲν τὰ πίνει κρύα κι' ἄνοστα θὰ γένη.
Τὶ κονιάκ!... Ὁλύμπου χάρις... μόλις τὸν νοιώσῃς 'στὴν
μακαρίζεις τῆς Εὐδοίας τὸ πανόμνητο σταφύλι,
ποῦ σου βγάξει τέτοιο νέκταρ καὶ τὰ ντέρτια σου ἐγγίζει
πέρνει χρώμα, πέρνει πνεῦμα, κι' ὅλα θάλασσα τὰ κάνει.